

PHẦN 18

- **T**ại sao ông Landi không thông báo cho tôi biết sớm hơn? - Steve Abbott hỏi một cách ôn tồn.

Hiện đang là chiều thứ hai. Steve muốn đi cùng Jimmy dự một cuộc nói chuyện với các viên thanh tra Sloane và Mars tại trụ sở cảnh sát của quận 19.

- Tôi muốn biết chuyện đó thật sự ra làm sao! - Jimmy báo với anh ta vào lúc sáng nay với nét mặt đỏ gay vì giận dữ. - Tôi cho là có chuyện gì đó đang xảy ra. Bọn cớm chắc chắn phải biết hiện giờ Lacey Farrell đang ở đâu. Cô ta không thể nào biến mất được mà không để lại dấu vết nào. Cô ta là nhân chứng của một án mạng kia mà.

- Thế ông có điện thoại cho họ chưa?

- Đương nhiên là có chứ. Nhưng khi tôi vừa nêu cái tên Farrell ra, tất cả những gì họ nói cho tôi là hãy liên lạc với văn phòng Parker & Parker để giao công việc bán căn hộ cho một nhân viên khác. Không phải tôi gọi cho họ vì lí do đó. Thế họ nghĩ là tôi thắc mắc về vấn đề tiền nong hay sao chứ? Thật ngu hết chỗ nói. Tôi đã báo cho họ biết là tôi sẽ đến đó và tôi muốn phải nghe được các câu trả lời chính xác.

Abbott biết việc xóa bỏ các bức tranh của Heather trên vách tường của nhà hàng chỉ tỏ làm tăng thêm sự giận dữ và nổi thống khổ của Jimmy Landi mà thôi.

- Tôi sẽ đi cùng ông, - anh nói.

Khi họ đến, các viên thanh tra Sloane và Mars dẫn họ vào căn phòng dành cho việc hỏi cung, tách biệt với văn phòng làm việc của cảnh sát. Cuối cùng họ cũng phải nhìn nhận là Lacey Farrell hiện đang được chương trình bảo vệ nhân chứng che chở vì có người muốn ám hại đến tính mạng của cô.

- Tôi có hỏi tại sao ông Landi không được thông báo sớm hơn về những gì đã xảy ra với cô Farrell, - Abbott hỏi lại. - Chúng tôi yêu cầu các ông phải trả lời cho cụ thể.

Sloane lấy cho mình một điếu thuốc hút.

- Nay ông Abbott, tôi có bảo đảm với ông Landi là cuộc điều tra vẫn được tiến hành và nó đúng như trường hợp này. Chúng tôi sẽ tiếp tục cho đến khi nào chúng tôi tìm ra và truy tố kẻ đã giết hại Isabelle Waring trước pháp luật.

- Các ông đã kể cho tôi nghe một câu chuyện hết sức hoang đường về một kẻ tự xưng là khách mua nhà chỉ với mục đích đột nhập vào trong các căn hộ sang trọng để trộm mà thôi, - Jimmy hét lên và một lần nữa vì đang giận dữ tột độ. - Sau đó mấy ông nói là Isabelle có lẽ đã chết vì đã ở không đúng lúc tại một chỗ không đáng để có mặt. Và bây giờ mấy ông cho là Lacey Farrell bị giữ như là một nhân chứng mục kích và mấy ông nhìn nhận là cuốn nhật ký của Heather mà các ông đang giữ đã bị đánh cắp ngay tại đây, ngay dưới mắt của các ông, tại trụ sở cảnh sát này. Các ông coi thường tôi quá. Đây không phải là một tai nạn chết người ngẫu nhiên và các ông biết điều này ngay từ ngày đầu tiên.

Eddie Sloane nhìn thấy con thịnh nộ và sự khinh bỉ trong đôi mắt của Jimmy Landi. Mình hiểu ông ta, ông thâm nghĩ. Bà vợ cũ của ông ra đã chết, mình để mất một văn kiện đúng ra thuộc về ông ta và cũng có thể là vật chứng buộc tội chủ yếu; người phụ nữ dẫn tên sát nhân vào trong căn hộ của bà vợ cũ của ông ta cũng biến mất. Mình biết những gì mình sẽ cảm thấy nếu như mình ở trong địa vị của ông ta.

Đối với hai viên cảnh sát này, từ cái đêm của tháng Mười khi họ nhận được cuộc gọi từ số 3 đường 70 phía Đông, bốn tháng vừa qua đúng là một ác mộng. Trong quá trình diễn biến sự việc, Eddie phải nhờ ông công tố giúp ông đương đầu với ông tổng chưởng lý Gary Baldwin. Ông ấy buộc cảnh sát New York phải tiếp tục công việc điều tra vụ án này.

- Một án mạng đã xảy ra trong địa hạt hình chính 19, - ông ta nói với Baldwin - và cho dù ông có muốn hay không, chúng tôi vẫn điều tra vụ án. Chúng tôi sẽ thông báo tin tức cho ông và đương nhiên bên các ông cũng phải làm như thế với chúng tôi. Một khi Savarano bị bắt rồi, chúng tôi sẽ hợp tác với các ông có thể thương lượng với hắn. Tuy nhiên chúng tôi chỉ tiến hành, tôi xin nói rõ là chỉ khi nào các ông không gạt chúng tôi sang một bên. Chúng tôi cảm thấy hoàn toàn có liên quan với vụ án này và nhất quyết giữ nguyên tư cách đó.

- Đây không phải là một chuyện hoang đường đâu ông Landi à, - Nick Mars phản bác lại. - Cúng như ông, chúng tôi muốn bắt được thủ phạm đã giết chết bà Isabelle Waring. Nhưng nếu như cô Farrell không lấy đi cuốn nhật ký, chắc hẳn với ý định là trao lại cho ông, chúng tôi sẽ tiến xa hơn trong công cuộc điều tra.

- Tôi nghĩ là cuốn nhật ký đã mất khi về đến đây mà, - Steve Abbott phát biểu bằng một giọng lạnh lùng hể sức lạ kỳ. - Và bây giờ mấy ông cáo buộc cô Farrell có thể ngụy tạo nó.

- Chúng tôi không nghĩ cô ấy đã làm chuyện đó nhưng chúng tôi cũng không đảm bảo điều đó.

- Các ông có thể nào trung thực với chúng tôi không, thưa ông thanh tra. Các ông không chắc chắn về điều gì hết, nếu như không muốn nói là các ông đã phá

hông cuộc điều tra, - Abbott phang ra, không hề che giấu nỗi bức dọc của mình.
- Đi thôi ông Jimmy, đã đến lúc chúng ra cần phải mướn các điều tra viên riêng cho mình rồi. Một khi để một mình bên cảnh sát điều tra vụ này thì sẽ không bao giờ chúng ta tìm ra sự thật được đâu.

- Đúng ra đó là điều mà tôi phải làm khi tôi nhận được cú điện thoại liên quan đến Isabelle, - Jimmy Landi nói trong lúc đứng lên. - Tôi muốn lấy lại cuốn nhật ký của con gái tôi mà tôi đã giao cho các ông trước khi các ông làm mất nó thêm một lần nữa.

- Chúng tôi đã làm nhiều bản sao, - Sloane nói với nét mặt lạnh lùng. - Nick, anh hãy đi lấy bản sao của ông Landi đem lại đây.

- Có ngay thôi Eddie..

Trong lúc họ chờ đợi, Sloane nhận xét:

- Ông Landi à, ông có nói rõ cho chúng tôi là ông đã đọc cuốn nhật ký đó trước khi giao lại cho chúng tôi?

Vẻ mặt của Landi sầm xuống.

- Đúng thế.

- Ông có nói là ông đã đọc nó một cách chăm chú. Bây giờ sự việc đã xong rồi, ông có còn giữ vững lời khai đó không?

- Một cách chăm chú có nghĩa gì vậy? - Jimmy hỏi bằng một giọng bức bối.
- Tôi chỉ đọc nó thôi, chăm hết.

- Ông biết không ông Landi, tôi hiểu chuyện này khổ tâm cho ông đến chừng nào, nhưng tôi yêu cầu ông hãy đọc cuốn nhật ký cho thật kỹ lại một lần nữa. Chúng tôi đã nghiên cứu nó thật tỉ mỉ và ngoại trừ một hay hai lời ám chỉ khó hiểu trong các trang đầu tiên liên quan đến một căn hộ trong khu West Side và vài lời nhận xét đầy lo âu ở phần cuối, chúng tôi không tìm thấy một chi tiết nào khả dĩ có ích. Nhưng bà Waring quả quyết với Lacey Farrell là trong các trang đó có chứa đựng một chi tiết cho thấy cái chết của cô con gái ông không phải do tai nạn gây ra.

Jimmy lắc đầu.

- Isabelle vẫn có thể tìm thấy điều gì đó mờ ám trong cuốn sách giáo lý.

Họ không nói gì thêm cho đến khi Nick Mars trở lại với một bao thư bằng giấy dầu và trao cho ông Landi. Jimmy cầm lấy và mở nó ra. Lấy các trang giấy ra, ông đọc chúng thật mau và ngừng lại ở trang cuối cùng. Ông đọc nó và ném cho Mars một cái nhìn tức tối:

- Các ông đang toan tính gì nữa đây?

Sloane có cảm giác khó chịu là ông sẽ nghe được điều gì đó mà ông không hề muốn nghe chút nào.

- Tôi có thể báo cho mấy ông biết là còn thiếu nhiều trang lắm, - Landi nói tiếp. - Hai trang cuối của cuốn mà tôi đã giao cho các ông được viết trên các trang giấy có kẻ hàng. Tôi nhớ rất rõ điều này vì chúng đều lem luốc. Bản gốc phải bị dính máu...tôi khó lòng mà nhìn chúng. Thế hiện giờ chúng đã biến đâu rồi? Các ông cũng đã làm mất chúng rồi phải không?

Ngay khi vừa đến phi trường Minneapolis - Saint Paul, Sandy Savarano liền đến khu nhận hành lý để lấy cái va li to lớn màu đen của hắn. Sau đó hắn chui vào phòng vệ sinh nam để cái va li xuống và mở nó ra.

Hắn lấy ra một cái túi nhỏ có dây kéo trong đó có một bộ tóc giả màu xám, một cặp lông mày rậm cùng một cặp mắt kính bằng đôi môi.

Hắn tháo mắt kính sát trùng mà hắn đang đeo ra, để lộ đôi mắt nâu sẫm gần như đen, đội bộ tóc giả lên đầu rồi chải nó lại cho tử tế để nó che một phần cái trán, dán cặp lông mày lên và đeo mắt kính vào.

Với một cây bút chì kẻ lông mày, hắn chêm trên trán cả trên mu bàn tay nhiều điểm đôi môi tượng trưng cho một sự già nua. Ở một bên hông của va li, hắn lấy ra một đôi giày chỉnh hình và mang chúng vào thay cho đôi giày mọi hiệu Gucci.

Để kết thúc, hắn lấy ra một áo khoác thật dày bằng lông cừu có độn ở vai, bỏ lại vào va li cái áo khoác hiệu Burberry mà hắn đã mặc lúc đi máy bay.

Người bước ra khỏi phòng vệ sinh không giống một chút nào với người bước vào đó vài phút trước đây và có vẻ già hơn hai mươi tuổi.

Sau đó Sandy bước lại chỗ quầy cho thuê xe hơi, nơi mà hắn có thuê một chiếc dưới cái tên James Burgess ở Philadelphia. Hắn rút từ trong bóp ra một bằng lái xe được làm giả thật hoàn hảo; thẻ tín dụng thì thật vì một tài khoản được mở cho hắn dưới cái tên Burgess đó.

Một làn gió lạnh nhưng phóng khoáng đón chào hắn khi hắn bước ra khỏi trạm kiểm tra và hòa mình vào trong đám hành khách đang chờ xe rước đi. Trước đó, hắn nghiên cứu tám bản đồ mà một nhân viên đã ghi chú cho hắn, nhớ lại các ngõ ra vào thành phố, tính toán thời gian cần thiết cho mỗi đoạn đường. Không được có một bất ngờ nào hết, đó là phương châm của hắn. Việc con Lacey Farrell chết tiệt đó đột nhiên xuất hiện trong căn hộ của Isabelle Waring làm cho hắn bực tức không chịu nổi. Quá bất ngờ, hắn đã phạm sai lầm khi để cho người phụ nữ đó trốn thoát.

Chính nhờ vào tánh tỉ mỉ đó mà đến giờ này hắn vẫn còn được tự do, trong khi mấy thằng bạn của hắn đang mục xương trong các nhà tù với các bản án dài hạn. Ý nghĩ này làm cho hắn lạnh xương sống.

Tiếng đóng cửa bằng kim loại của phòng giam... Khi thức dậy vào buổi sáng biết mình đang bị nhốt...rằng ngày nào cũng giống nhau hết... Cảm thấy các bức tường và trần nhà giam hắn, làm cho hắn khó thở, làm cho hắn ngột thở.

Dưới các lọn tóc trước trán được chải hết sức cẩn thận, Sandy cảm thấy mồ hôi nhỏ giọt. Sandy tự hứa với mình là hắn sẽ không bao giờ để cho chuyện đó xảy ra với hắn. Thà chết sướng hơn! Đúng như vậy.

Chiếc xe đón khách đang đến. Hắn đưa tay lên, nóng ruột ngoắc cho nó ngừng lại. Hắn nôn nóng bắt tay vào công việc, muốn mau chóng tìm lại cho được Lacey Farrell. Cho đến khi nào cô ta còn sống, cô luôn là mối hiểm họa cho sự tự do của hắn.

Khi chiếc xe chạy chậm để đậu sát vào lề, hắn nhận thấy một cái gì đó đụng vào chân hắn. Hắn xoay người lại và đối mặt với người phụ nữ ngồi cạnh hắn trên máy bay. Vali cô ta đã tuột nên đụng vào hắn.

Ánh mắt của họ giao nhau, làm cho hắn nín thở. Họ chỉ cách nhau có vài phân. Tuy vậy dường như cô kia không nhận ra hắn. Cười một cách xởi lởi, cô ta xin lỗi.

Cửa xe được mở ra, Savarano bước lên, lần này thật an tâm. Người phụ nữ vung về kia vừa chứng minh cho hắn thấy là việc hóa trang của hắn cho phép hắn tiếp cận Farrell mà không sợ bị nhận dạng. Lần này cô ta không có cơ may nào thoát khỏi tay hắn. Hắn sẽ không phạm phải một lỗi lầm hai lần liên tiếp.